

del nom de persona:

(2) *Serra de Gotarda*, a Casserres de Ribagorça, a uns 6 k. al Sud de Fet i a uns 25 k. de Queixigar;

(3) *Gotarda, Roure de ~*, nom recollit per Coromines a Queixigar; i

(4) *Planell de Gotarda*, a Fet, el llogaret de la Baixa Ribagorça, vora del congost de Mont-rebei.

En el cas de *Gotarda*, hem de dir que té bona explicació per l'onomàstica personal germànica.² Que per aquesta banda hi ha elements que poden proporcionar una bona base etimològica no cal demostrar-ho: des del nom del poble dels gots al de la divinitat germànica o a la paraula que indica la bondat. Vegeu en Förstemann les llistes de noms en GAUTA (col. 607-615) i en GOT (col. 609), a les quals deu remuntar el nom nacional dels gots. Vegeu també els noms en GODA, got. *gods* 'bonus' (col. 659-663). I per fi els noms en GUDA, got. *guths* 'deus' (co. 676-690). I per la segona part del compost tinguem en compte l'element HARDU 'durus' (col. 749-760). Formes com *Gotabard*, *Godbard*, *Gotard* estan ben documentades en l'obra de Förstemann. No creiem necessari insistir-hi. L'onomàstica personal dels antics comtats catalans és deutora en gran mesura de l'element germànic.

II) *Gotarra*. Nom de la riera que passa al peu del poble de Llagostera i vessa aigües a l'Onyar prop de Can Falgueres, a Riudellots de la Selva (GGC, Gir., pp. 41 i 78). Es forma de la Riera dels Gorgs, que neix a la serra de La Ruiria i la Riera de Sant Llorenç, que baixa del Puig Alou. Coromines va recollir el nom de boca d'un caçador de Santa Seculina el 1973 i de nou va oir *Riera de Gotarra* a Llagostera el 1988. En fi, *Gotarra* era cognom existent a Tossa el 1952. L'ortofotomapa de Catalunya 1-50.000 corresponent a La Selva escriu *Riera de Gotarra* quan passa per Llagostera i *Riera Gotarra* aigües avall, prop ja de Riudellots.

Pel que fa al nom (II) aquest difereix radicalment dels anteriors. Se n'allunya primer perquè és el nom d'una riera, no d'una població, i com a cognom es registra (veg. *AlcM*) només a Llagostera i 4 pobles del voltant. També cal separar-lo per la seva situació ben llunyana de la Ribagorça. Si el nom anés precedit d'article (**la Gotarra*) podríem pensar en un derivat de *gota* usat per referir-se a fonts i a torrents. Les notícies que en tenim no ens assegurin aquesta via. Mancats de documentació antiga, no podem pronunciar-nos sobre aquest nom; però en tot cas és millor separar-lo ben bé dels altres.

En resum, queda clar l'origen germànic del nom personal *Gotarda*. Pel que fa a *Gotarta* ens decantem per un origen ibero-basc, però queda algun punt poc clar que obliga a no donar per tancada³ la recerca etimològica. I restem en dubte sobre l'origen de *Gotarra*. X. T. [Sembla que també *Gotarta* i *Gotarda* tenen orígens inconnexos. Aquest és només NP segons els docs. antics, amb concreció esporàdica en un parell de llocs menors; de palesa i trivial etimologia germànica. *Gotarta*, en canvi, vetust i venerable NL ibero-basc. J. C.]

¹ Cf. Mitxelena, *Apellidos*, 290: Mitxelena, 290: «*Gorta* «ejido», «cuadra» (v. *Korta*): *Gortari*, *Gortazar*, *Azkargorta* etc.». —² És el que suggereix Francesc de Borja Moll, *Els llinatges catalans*, p. 110: «De *Gotabard* 'fort en Déu'. —³ Potser es podria pensar en altres solucions dintre del basc, com **Agor-tarta* «la mata seca». Azkue tradueix *tarta* per «zarza», *tarta-doi* (del baix-navarrès) per «vivero de árboles jóvenes» i *tarte-adar* (del labor-tà) per «ramaje, leña que se corta».

Gotmar, V. vol. I, 164 *Gotzera* (*Roca ~*), V. *Roca-G*.

El GOU

La gran badia que va des de Cap Gros a Cala Rossa, en el terme del Port de la Selva (Alt Empordà).

PRON.: *al góu*, al Port de la Selva (Coromines, XLV, 140). Sembla pron. reduïda de *gouf* per *golf*. Més arbitrari seria relacionar-hi Plana d'En *Gou*, en el terme d'Abella (Camprodon, oit allí 5-VII-1970) o *Cal Gou*, en el terme de Llanera de Solsonès (XLVI, 130. 10). Aquests potser de *gyau* VADU? J. F. C.

GOULA

Llinatge que *AlcM* registra a Girona, Sentfores, Barcelona i Xàtiva; i *Can Goules*, masia de Sant Julià de Vilatorrada (Osona).

Semblen resultar d'un NP antic *Gyaula* (*Guaula scripsi* a. 1002: *BABL* VII, 397), per la pronúncia pagsívola $\varphi < \text{ya}$ (*gorda* 'guarda', *cort* 'quart'). Aquest podria venir del NP germ. WALDA (Förstemann, 1499), pel canvi de LD en *yl* tan estès en els NLL catalans (*Lleures*:C., 214.215), cf., però, *Gualda*, art. infra. J. F. C.

GRA

Poblet de Segarra, agre. al mun. de Florejacs, uns 5 k. al SO. de Guissona.

PRON.: *grá*, a Freixenet, Casac., 1920; a Cabanabona, 1931 (LI. 29, 220).

MENCIONS ANT. 1032, afrontacions de Torrefeta (poble uns 3 k. més al ESE.): «in te. de civitate *Gissona*, in locum q. dicunt *Turre Facta*, afr. mer.: *Concabella*, occid. term. de *Graza*, circ. serra de *ipsa Basella*» (Ileg. a l'arxiu de Solsona); 1040: en una consagració de la Seu d'Urgell el comte li assigna el territ. de Guissona (llavors encara només mig conquistada, amb ocupació d'uns «castells: id est --- castellum *Moranae*, castellum *Gradiani*, c. *Concabella*, c. *Guandalor*, c. *Guarda-si-venen*, c. *Urson* ---» (*Marca*H., 1070.17); 1076: «Ste. Marie *Sulsone*: ego --- Sclua dono --- ip-